

DRACULA

Het kleine graafje Vlad werd geboren in de allerdonkerste nacht die je je maar kunt voorstellen. Het was angstaanjagend stil buiten, zelfs de maan had zich achter de wolken verstopt. Binnen in het kasteel wachtten de graaf en de gravin nerveus op een teken van leven van hun pasgeboren baby, alleen gebeurde er niets!

Maar toen het jongetje plots de duimen van zijn vader beetpakte en die stevig vasthield, slaakten zijn ouders een zucht van opluchting. Helaas zouden hun zorgen al snel veel groter worden ...

De eerste maanden van zijn leven was Vlad véél en véél te mager. De gravin had geen melk om haar zoontje te voeden en daarom huurde ze voedsters in. Die moesten alleen de hele tijd vervangen worden, de een na de ander stopte ermee. De reden? De kleine jongen beet steeds!

De bedienden waren ook doodmoe. Want zodra de zon onderging, werd Vlad onrustig en deed hij geen oog meer dicht. Pas als het ochtend werd, viel hij weer in slaap. In een poging om hem te laten slapen, werd hij overdag in een kinderwagen door de kasteeltuinen rondgereden.

Al gauw kwamen ze erachter dat hij geen zonnestralen kon verdragen. Daarom zat hij elke dag in zijn donkere slaapkamertje, waar de gordijnen altijd gesloten waren. De kleine Vlad bracht daar zijn dagen door met zijn vreemde, zelfgemaakte speelgoed.

Toch waren de jonge ouders dolblij met hun zoontje. Het graafje was ongelofelijk knuffelig en vond het heerlijk om zich met zijn hoofd in hun hals te nestelen. Maar toen Vlad drie jaar was en zijn tanden waren doorgekomen, beet hij de kokkin in haar halsslagader. Zijn vader was woest en zei dat hij dat nooit meer mocht doen.

Een paar dagen later deed Vlad precies hetzelfde bij de wasvrouw.

☐ POLYPHEMOS ☐

Toen de ouders van Polyphemos hem voor het eerst zagen, schrokken ze zich rot. Hun baby had maar één oog! De twee godheden durfden het kindje niet aan de wereld te tonen. Ze schaamden zich en lieten hem daarom achter in de grot waar hij was geboren. Een schaap, dat heel toevallig met haar lammetjes langsliep, besloot om voor hem te zorgen.

Terwijl hij opgroeide, ontdekte hij al gauw dat hij anders was dan zijn broertjes en zusjes. Zij liepen rond op vier poten, hij op zijn achterpoten. En ook al graasde hij net als zij in de prachtige, groene grasvelden van het eiland, zijn buik bleef rammelen. Hij had iets stevigers nodig in zijn maag. Het kwijl liep uit zijn mond als hij naar de schapen keek, maar hij kon het niet over zijn hart verkrijgen om ze op te eten.

Op een ochtend zag Polyphemos dat er een boot aanmeerde op het eiland. Een man stapte uit en de kleine cycloop ging meteen naar hem toe. De zeeman deinsde geschrokken achteruit toen hij het wezen met maar één oog zag, maar ontdekte toen dat het nog maar een kind was. Nieuwsgierig stak hij zijn hand uit om de jongen aan te raken. De kleine cycloop rook zijn geur, en die was ongelofelijk lekker! Polyphemos beet in de uitgestoken hand. De knokkels kraakten tussen zijn kiezen, maar dat maakte hem helemaal niets uit. Deze zeeman was véél en véél lekkerder dan gras! Dus hij verslond zijn arme slachtoffer met huid en haar.

Vanaf die ochtend staarde Polyphemos iedere dag naar de zee, van zonsopgang tot zonsondergang. Hij kon niet wachten tot er weer een schip naar zijn eiland kwam ...

BENJAMIN LACOMBE '13